

Æropoliss.

Et lyriskt Skuespil

i

fire Akter

af

Sander,
Professor.

Musiken af Kapelmester Kunzen.

Kjøbenhavn, 1803.

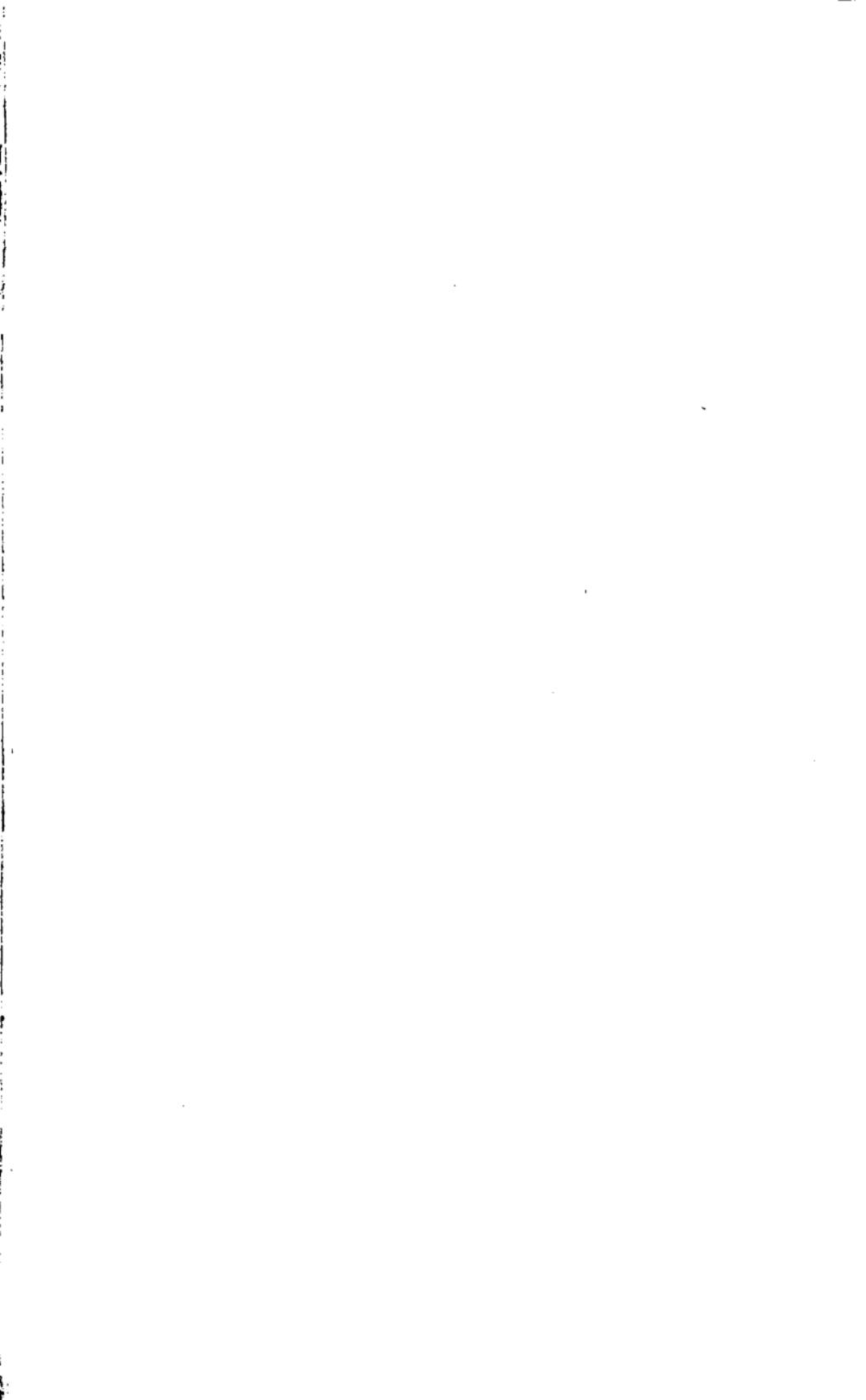
Forlagt af J. C. Lædje.

Trykt hos Andreas Gedelin.

G r e v i n d e
Charlotte Schimmelmann,
fød Schubart,
der
med sjeldnen Aand og Emag
søger, ynder, fremelsker
det Sande,
det Gode,
det Skjonne,

h e l l i g e t.

E r o p o l i s.

Et Syrisk Skuespil
i fire Akter.

Personerne:

Palantus.) Partheniernes Hærførere.
Dioples.
Gimminas.
Andre Parthenier.
Archytas, øpperste Præst.
Præster.
Dorythia.) Amazonernes Fyrlænder.
Antiope.
Eucharis.
Andre Amazoner.
Cyparis.
Eros.
Amoretter.
Artemis.
Aglauris, øpperste Præstinde.
Dianas Præstinder.
Skytag, Maunach.
Krates, Høvding.
Chiron,) Gætsevere.
Radamus.
Andre ciliciske Gætsevere.

Sluepladsen er paa Øen Dia, ikke langt
fra Cypern.

Tiden, efter den messeniske Krigs færd
10 Aar.

Første Aft.

En stor og behagelig Plads i Parthenierenes
uvebyggede By. Midt paa Pladsen Ven-
nus Urenias Billedstøtte: paa begge Sider
et Alter, med Offer og Tilbehør. I Bag-
grunden Byens Port.

Første Scene:

Palantus. Parthenier, (som
strandse deres Huuse med Blomsterhæder.) **A:**
r: **h**ytas, **P**rester, (som paa begge Sider
omringe Alteret).

Parthenier.

Hæld os i Fredens Hæ!

Hæld dig, Palanti Skare!

Al Skræk og Død og Fare
 Paa stormende Søe
 Forsvandt!
 Hæld os, vi fandt
 Et Hjem i Fredens Øe!

Præster.

Hæld dem! Hæld dem!
 O! Cypris, Skytsgubinde,
 Med Blomster vil Du binde,
 Hver Kriger til sit Hjem!

Alle.

Dig, Diana! Moder! følger
 Hver Parthenisk Mand
 Giennem tordnende Skye,
 Giennem brusende Bølger
 Til Fredens Strand.

O! du, som gav os denne Øe,
Giv hver en Kriger en yndig Mse!

Archytas.

(til Palantus, som under Gangen med
liendelig Uroelighed er gået omkring,
uden for Porten o. s. v., og nu vender
tilbage)

Herre! skal den glade Utaalmobighed
end længere vente efter din Broder? Al-
teret er synket, Offeret krandset, alle hel-
lige Tegn forkynde Hæld, Gudindens
Statte selv synes at smile. Skal Sta-
dens høytidelige Indvælelse ej begynde? Dit
Folk spørger: med hvilket lyksaligt Navn
skulle vi fra denne Dag af hilse Partheni-
ernes nye Stad?

Palantus.

Archytas! — Alle Dionas hellige Prä-
ster! — Brødre! — Hører! — Kun en
siden Stund bier endnu! Jagten har vist

lokket min Broder alt for langt ind i Giel-
dets ubanede Skove. Men han veed, at
denne Morgen er bestemt til Stadens Ind-
vielse. Han vil snart vende tilbage. Skul-
de han og hans Mænd ikke tage Deel i
Folkets første Høytidelighed? —

Nogle Parthenier.

Vi ville bie!

Aller.

Vi bie! vi bie!

Palantus.

Vesdre! Parthenier! I fulde fem
Aar, fra det Øyeblit af, da det retfærdige
Sparta for første Gang ugerne ablod sine
Love; da det modertige Sparta grædende
forviste sine kæmpe Sønner; i fulde seit
Aar have I med mig og min Broder man-
digen plæret det vide Hav.

Mavnet: Parthenier, velsignes
everalt paa Havet og alle Havets Øer; fun

for Sørsvere og tykanniske Satraper blev
det en Skæf. Eders lange daadfulde
Vandring fortærer en homerisk Sang.
Vi søger et Hjem, og fandt det her efter
den vise Archytas Bud. Derfor vilde jeg
kalde denne Stad Parthenopolis, dersom
jeg ikke haabede, at Urania selv vil indvie
den ved sin øverste Tolk, den vise Ar-
chytas.

O! Stad, vær stedse Fredens Boelig,
Og tryg ved mændig Tapperhed:
Hver Borgers Barm ved Uskyld roelig,
Og glæd ved Isnnet Kierlighed!
Urania indvier Dig,
O! Stad, til evig Ere!
Her, her vil Eros Throne være
Uroffelig!

Alle.

Urania indvier Dig
 O! Stad, til evig Ere!
 her, her vil Eros Throne være
 Uroffelig!

Anden Scene.

Simmias. Diokles. Andre Parthenier.

Simmias.

(Som hastig kommer ind, og afbryder Sangen)
 Standser alle Høytideligheder! — Han
 kommer! — Diokles kommer! —

Diokles.

(Med en Glæde af leibegebnede Parthenier)

Palantus. (iser ham imøde).

Bekommen, min Broder! — Hvil-
 ken Hindring har holdt Dig endog Natten
 over i Skoven? Du veed, her ventet en
 høitidelig Glæde

Diotles.

Jeg skal forsøge den! — O! hør, Par-
lantus, hør et Budskab! — Dog nei! Ikke
Du allede! I Alle! Alle Partheniter! og:
saa Brodre, som Fædrenelandet stænkedede
mig. Hører! — Den er ikke ubehoet.
Jeg saae en Pige! — O! rast som en af
Dianas Nymphær, ung, som Hebe, blu-
færdig, som Uskyldigheden, og yndig, som
— Ja, her, her lad hende staae ved Si-
den af Cytheres Billede selv; hun vil røb-
mes af Undseelse, og blomstre huldere ind
Gudindens Billede.

Parlantus.

Hvor? hvor har Du sette hende? Be-
gejstringen forvilder sig saa let. Var det
ikke mankee een af Dianas Nymphær?

Diotles.

O nei! nei! Det var en dødelig Pige.
— I Gaar lykkedes det os første Gang at

overstige Fieldets højeste Tinde. Vi kom
paa hin. Side-endeligen i en hellig Lund.
Paa engang hører jeg Skrig. Jeg flyver
hen, seer en bevæbnet Mæ. strider med en
fnyssende Lov, og seer hendes — hendes
Blod. Jeg følelse Pigen's Liv, og sit i
et reneste Dækasten Tak — en Tak, som
lonner sem Mars Arbeide.

Palantus.

Men Utaknemmelige! hvorfor fører
Du hende ikke her hid? Her staar hendes
Trone.

Diofles.

Af! hun isede bort. — Vi isede efter,
Hvo kan indhente den flyvende Due? Hun
stod stille, vinkede ad: os; og hød, at vi
ikke skulde forfolge hende videre: da jeg
kret? Jeg adlæb. Maat den værgelose
Ustyld: byder, hvilken modig Mand tar
da væte uhydig?

Palantus.

Nei, Du harret, min Broder. Hellig er den uskyldige Møre. — (smilende) og — hvad er frygtssommere end den første Kierlighed? — Men har Du da set intet Spor?

Diokles.

O ja! Vi besteeg enkelte Biergtoppe, hvor vi kunde oversee hele Sletten paa hin Side af Biergryggen. Vi opdagede en siden Stod, og en heel Brimbel af Kvinder, som ilede hende i Møde. Men intetsteds saae vi Mænd.

Palantus.

Besynderligt! — Hør. Diokles, endnu i Dag, — strax — vil vi sende et overordentligt Gesandtskab til dette Sted. — Dets Fyrste Sal selv bestemme de Vilkaar som vi have at opfylde; thi endog med Overmagten i Haanden ville vi lortigen

erhverve os den Plads vi have bebygget.
Vi heile til Beboernes Vensteb — ikke
sandt, Parthenier? — og til deres yndige
Døtre!

Diotles.

(Kneeler for Gudindens Etette).

O Du, mægtige Gudinde, som hersker
over Dødelige og Udsadelige, giv mig kun
hende, kun hendes Hjerte! (kreiser sig).

Parthenier. Chor.

O! Du, som gav os Fredens Øe,
Giv hver en Kriger en yndig Mse!

Diotles.

Kun hende jeg tilbeder!

Kun hendes Haand mig leder,

Til Glysiens Skis!

Den Ild, som Eros tænder,
I dette herte brænder
Indtil min Død!

Parthenier.

O! Cypris, Skytsgudinde,
Med Blomster vil Du binde
Hver Helt til Fredens Øe!
Giv hver en Kriger en ydige Moe!

Palantus.

Nu, Diokles, vil Du selv ile derhen?
Vælg Ledsgagere!
(Man hører langtfra en Marsch)

Diokles.

Ja! Det! — Men hvad hører jeg?
— Skulde de komme herhvid?

(Alle Parthenier stante hen imod Porten.
Musiken nærmet sig. Dryshia og hendes
Amazoner drager igennem Porten i tri-
serif Orden. Alle Parthenier vige til
Bage).

Tredie Scene.

De Forrige. Drythia. Amazoner.

Palantus.

(i Hernunden, usædes til Diokles; med
fiendelig Bevægelse).

Er det hende?

Diokles.

Nei! nei! Hun ligner hende! Men
det er ikke hende selv!

Palantus.

Lovet være Cythere!

Drythia,

Hvem af Eder kaldes disse Røveres
Ansører?

Palantus.

(Stager sin Broder ved Haanden, og gører
hende hilsende imøde).Dette ødle Folk har valgt mig, Pa-
lantus, og denne min Broder, Diokles,
til Hærsgrei!

Drythia.

Gorvorne! Saa hører da! Den Dia
er for evig helliget Gudinden Artemis,
Under hendes Varetægt leve Dias Østtre,
Hvilken Frækhed har forsørt Eder til at
vanhellige denne Jord? Nedbryder Eders
Værk! Flyer herfra, førend I falde for
Gudindens Pile!

Palantus.

Fordom os ikke Du, Fyrstinde; Du —
Med hvilket himmelf eller jordist Navn
Skal Folket hilse Dig? Fordom os ei!
O! hør vor Skæbne fun, og Du vil
rgres! —

Vort Fædeland er Sparta: Disse
Mænd

Parthenier

Drythia.

Parthenier? de samme,

Som slog de persiske Satrapet

I Lesbos Gletter?

Palantus.

Ja, de samme! —

Før meer end sex Olympiader siden

Var Sparta haardt fornærmet af

Messene.

Et Tog af hellige Prestinder var

Ved uhort Overfald båneret. — Såg

Kan Sværdet noksom hævne slig en

Skændsel? —

Over Spartas Mand drog ud til Havn

og Sejer,

Og svor en hellig Ged, ej nogensinde

At see Lykurgi stolte Etad igien,
 For Straffens Lynild havde knust
 Messene. —

Men Aldrastea synes tit at dvæle! —
 Olympiader kom og gif. Mens Krigen
 Nedlagde Spartas Mænd var Spar-
 tas Kvinder
 Som Enker uden Barn; og Folket
 spistes

At nærme sig sin visse fælleds Grav.
 Da bad Aratus — Han, vor Fader —
 At sende Leirens der fremdorxne Mænd,
 Som ingen Ged forbundt til evig Krig,
 Tilbage til Eurotas stille Bredde. —
 Den flygtige Forenings Sonner kaldtes
 Parthenier! — Messene faldt omis-
 der —

I Fredens bedre Dage bød os Sparta,
 Da hver af os, som Splidens Genius,
 Med lige Ret stod mellem tvende Fæ-
 dre,

At drage bort, og sege selv et Hjem.
 O! vi, som brændte høit af Kierlighed
 Til vort det stolte Fædreland, vi maatte
 Forlade det for evig! — tænk for evig! —
 Kun Hun, Urania, som ved vor Bugge
 Alt havde smilet, gav os Mod og
 Kraft.

Dodonas hellig mørke Spaadom lover
 Os der et Hjem, hvor Artemis
 For Cypris Overmagt tilba-
 ge viger.
 Forgiøves seile vi fra Kyst til Kyst
 I sem samfulde Mar: kun her forkyndte

Archytas, Skytsgudindens viise Dolk,
 En hældig Varsel. Thi Cytheres
 Sneehvide Duer fæ i til Dias Lunde,
 Og end omfonst de ventes her tilbage.
 Thi have vi, alt efter Cypris Bud,
 Her bygget denne Stad, og haabe vist,
 At Paphos blide Hexterinde snart
 Omslynger den med Elskovs Blom-
 sterfjæder!

Diokles.

Ja, ja, Fyrstinde, snart omslynger
 Gud Eros denne Stad med Blomster-
 fjæder!

Orythia.

Førvonne Mænd, om Elskov tor Tale
 Her i Dianas Helligdom, til mig,
 Til os, Dianas Dyrkerinder? slyer!

Diofles.

Gyrstinde, hør, hvad Jord og Hini
mel raabe!

Kun Elskov fryder alle Guder
I Zebs Kronions Stiernesal;
Kun Elskov Vaarens Smil bebuder
I Tempes unge Blomsterdal:
Kun Elskov toner rundt om Jorden
I Stromme, Bække, Skov og Dal,
I Lovens Brøl, i Skyens Torden,
Som i den kielne Mattergal:
Kun Elskov adler til Gudinde
Den vennehulde Quinde,
Og leder Helten selv
Med Hebes Haand til Guders Hæld!

Palantus.

O! tag imod vor Hylding, ædle Mæ!

See, dette Folk vil ofre Liv og Blod
 For Dig og Dine troe Veninder, vil,
 Som jeg, og som Diokles, gierne,
 freidigt
 Adlyde dine Vink! — Om Venstak fun
 Vi bede Dig; med Tiden vil det mod-
 nes
 Til ædel, til bæsnet Kierlighed!

O rythia.

Nej, længere jeg tvinger ej min Bre-
 de! —
 Er Artemis da ingen Guddom mere,
 Ej mere Jovis Datter, Phobi Es-
 ster? —
 O! mægtige Gudinde, tag din Bue
 Lad dine Pile synge ned paa dem!

For sidste Gang jeg byder Dig, For
At drage bort herfra med dine Mænd.

Palantus.

(med rolig Følshed).

Jeg biger ikke, førend Cypriis selv
Besaler os, at drage bort herfra!

Orythia.

Saa har din Dom! — Dig og dit
frække Folk,
Skal Død og Undergang og Skænd-
sel ramme! —
Hon træder til Alteret, og lader sit Spyd i Hor-
den, ved Edder af Alleset;

Her plænter jeg mit Spyd: med væb-
net Hånd i mit Hævet Hånd

Jeg henter det ligst;

Cytheres Ulter skal nedskyrt
Og denne Stad forsvinde
Bed Luens Kraft.

Fierde Scen'e.

De Forrige. Cypris.

(Tordenet rulle hen over Staden; Et overordentlig sterkt Glag. Billedsteinen begynder at bevæge sig, og vorder til Gudinde Cypris selv).

Palantus. Diokles.

O! Hevs, og alle Guder!

Archytas.

Styrter ned! — Det er vor Skytsgudinde selv!

(Alle Parthenier træde i forskellige Grupper. Cypris træder ned fra det lave Podstament. En synstræale knuser Gyldet. Orphica og alle Amazoner står ved, tage deres Vaaben, og bedække Ansigt med deres Hænder).

Cypris.

(Recitativ efter en tort, høitydelig Indledning).

Du Sæbets Datter,
 Vanhelliger mit Mæter? — Du? —
 Dog skal mit Diefass
 Ej knuse Dig! —
 Gruesomme Moe!
 See, denne Helt har frest Din Søster!
 Og Du vil myrde ham,
 Ham og hans Brædre? —
 Dog skal mit Gott ej straffe Dig! —
 Skælv ej — Men hør! —
 Ej min, — Dignas Vrede,
 Forsølger Eder alt!
 Var Den ej betroet
 Til Din Narvaagenhed?
 Du har forsunt Din Pligt!
 Ej holdt et fremmed Folk tilbage!

Thi vredes Artemis!
Men jeg, jeg vredes ikke!

S a n g :

Naar Dianas Brede truer;
Svage Skare, fly til mig!
Her paa Cypris Alter luer
En idalist Ild for Dig!

(Recitativ til Palantus, Diokles og alle Parthenier).

Og Dig, mit Folk,
Beskyrmer jeg usynlig,
Saalænge Du den værgeløse Mæ,
Og Hendes Uskyld ører!
Thi lige langt
Fra Faunens kaade Lyst,
Og fra Dianas Kulde
Mit Alters Flamme luer,

(Til Amazonerne)

End staaer Du her forsteenet?
 Flye, folde, svage Skare!
 Forsøg, om din Dianas Brede
 Forsones kan!
 Naar Hun forskyder Dig,
 Naar Osden Dig med uuskoldt Fau-
 netag
 Omflynger; skal mit Golk
 Dig bringe Frelse, Liv og Hæld!
 En Elve omtaager hele Gluepladsen, og (V.
 pris forsvinder).

Archytas.

Priser Cytheros!
 Hun, hun bestærmer os!

Palantus.

Men, Brædre! glemmer ej:
 Saalænge Mæns Uskyld øres!

Præstet.

Priser Cythere,

Jublende Chor!

Palantus og Diokles.

Synger Cythere,

Himmel og Jord!

Parthenier.

Hellig Hun være,

Hellig og stor!

Orychia og Euccharis.

Forbarme Dig,

Diana!

Alle Amazoner.

Forbarme Dig,

Diana!

Orythia.

O! knus fun mig,

Diana!

Alle Amazoner,

Forbarme Dig,

Diana!

Palantus og Diokles.

Følg Cytheres hulde Bub,

Dias Hersterinde!

Parthenier.

Lad hver modig Mand en Brud,

I dit Rige finde!

Orythia.

Op, op, Amazoner,

Lil Mord og Brand!

Os Døden ej strække!

Forjager de Frælte
Fra Dias Strand!
Lad Sværdet myrde! Lad Luen fortære
Vanhellige Stad
Til Dianas Ere!
Kun Blod forsøner!
Op, op, Amazoner,
Til Kamp i sluttet Rad!

Palantus og Diokles.
Til Elskov fødtes hulde Mører,

Parthenier.

For Eder Hælten freidig dør,

Alle.

Belsigner her hvert Arnested
Med salig Fred
Og Kierlighed!

Amazoner.

Nej, syer! eller dør!

Parthenier.

Vi vige ikke, hulde Mør!

Orythia og Amazoneerne.	Palantus. Dickeles og Parthenier.
Gaa styrte Slagets Tor dusne	Mod Slagets Lynld svanger Glue
N Gruns den hele Bø! Hersra, hersea, til Van- bendands,	Besværmede denne Bø! Men al! har slig en Van- bendands
Til Ejerskands!	En Ejerskands?
O! skriver vanhellige Mænd!	Hver Riger er Mørnes Ven!
Sieg kommer) igien! Vi komme	O! kommer igien!

(Amazonerne ile bort, Palantus, Dickeles og
nogle Parthenier geleide dem: Døkket fal-
der).

A n d e n A f t.

Første Scene.

En fyrstelig Sal.

Antiope.

Guder, seer mit Hierte blæde!
A! en ufrievillig Brøde
Sønderslider dette Bryst!
Han, som frelsie mine Dage,
Hører ej min smme Klage!
A! i Graven fun er Trøst!

Med Kraft og Mod
Han Sværdet drog,
Han Læven slog,
Og skialv ved Pigen's Blod!

I Kundens tause Skygger
 Jeg ham et Alster bygger! —
 Saalænge dette Hierte staaer,
 Hans Billed her urokket staaer.

(Hun rejser sig).

Antiope!
 Du er et Barn,
 Et svagt forkælet Barn! —
 Elskovs smøre,
 Gæde Drømme
 — Sig ej somme
 For Dianas Øre!
 Men Gudinde,
 Jeg er Kvinde!
 Med hans Minde
 Vil jeg dæ!

A n d e n S c e n e.

Antiope. Orythia.

Antiope.

Ha! Orythia kommer! — Er Hun
endnu min Øster? Kun Eensomhed er
min Veninde!

Orythia.

Op! Antiope! Grib til dine Vaaben!

Antiope.

Af! til Vaaben?

Orythia.

(uden at høre paa disse Ord, fortærende).

Det ere Parthenier, som vanhellige
denne Øe! De sanime Parthenier, som
slog de persiske Satraper i Lesbos Sletter,
som overast have tugtet Øersverne. Men
de ere vore Fjender. De vilde ikke vige
herfra. Jeg har øfset dem ud til et Slag.
Alle vore stridbare Miser har jeg sam-

menfalder. Endnu i Dag drager jeg ud.
Op da til Vaaben!

Antiope.

Imod den Mand, der har frelst mit
Liv?

Orythia.

Han er vor Fiende. Men en stor
Tanke trøster os. Vi fandt værdige Fien-
der. —

Antiope.

Nej, Søster, jeg kan ikke, jeg drager
ikke ud med Dig. Den hellige Lund skal
jo bevogtes. Lad mig med den øvrige Skæ-
re beskyrme Dianas Lund og Præstinder.

Orythia.

Er det din Villie? — Søster! Sø-
ster! Din Bon, din Tone, dit vaade Øje,
denne besynderlige Blødhed i din hele
Stemme! Du har aldeles forandret Dig.

Kun for dine Dage,

Søster, bæver jeg!

De forgaae saa fage;

Som en Aftenleg.

Af! lad ingen Klage

Mu forbritte dem! —

Echo er vor Dage,

Graven vores Hjem!

Antiope.

Ga, forandret er jeg! Jeg vil og skal ikke dølge det. Han fortærer hvert et Øfser. — Drytha, er Du endnu min gode Søster? — Omfavnelse. Hør da den strenge Diana er ej mere min Enevolds Herrefrind. Af! jeg skælver ved at sige det. Eros har seiret over mig. — Sitg mig — O! Du var der! — Sitg mig, saae Du ikke ham? Ham?

Orythia.

Der frelste Dig? Ja, jeg saae ham!
Det er Diokles. Han og hans Broder
Palantus ere Fiendernes Hærsørere.

Antiope.

Diokles! O! sig mig, ligner han ikke
en Halvgud?

Orythia.

Ja! ja! (med Forvirring). Noget!...
lidet!... ligner han sin Broder Palan-
tus.

Antiope.

Palantus! — Din Forvirring rober
en Hemmelighed! — Orythia, det elskens-
de Øje seer skarpt. Skal jeg sige Dig,
eller vil Du sige mig din Hemmelighed? —
Orythia! Vær din Gøsters Veninde! Kun
vi to kunde trøste hinanden.

Orythia.

Min Skændsel vil Du høre? Nej,

endnu er jeg ikke svag, som Du. Endnu
vredes jeg i det mindste over mig selv.
Altting undskylder et Øjeblik's Svaghed.
Hvilken Dødelig føler ikke de høje Guders
Nerværelse? Jeg saae — hør, og tilgiv,
hvad jeg selv ikke tilgiver mig! — jeg saae
Gudinden selv!

Antiope.

Artemis?

Orythia.

O! nej! nej! Hende, som Dianas
Møer aldrig tør nævne.

Antiope.

Den blide Cythere?

Orythia.

Hun er Partheniernes Skytsgudinde!
Da jeg ved Siden af Hendes Alter stodte
mit Spyd i Jorden, da jeg truede, jeg
vilde hente det igien, og ødelægge Staden;
da faldt et Torden slag, og Venus Urania

sted for os! — Ubegribeligt, at jeg har overlevet denne undersulde Begivenhed! — Al! Antiope, Hun hebrede mig, at jeg vilde stride imod den Mand, der havde frelst min Søster. —

Antiope.

Lovet være Venus Urania! Gudindens Ord er Sandhed! —

Orythia.

Imod denne Mands Broder, den stolte Palantus. Som Phobus Apollo talte Palantus. Hver Lynstraale i hans Øje smelstede mit Hjerte. Alt det himmelske Lys, der omstraalede Cythere, syntes ikun at falde tilbage paa ham.

Antiope.

Venus Urania er min Diokles, din Palanti Skytsgudinde! Hvilken dedelig Ære kan imodstaac flig en Overmagt?

Orythia.

Nej! nej! Antiope! Vi bør og vi
kunne imodståae. Glemmer Du den hellige
Gød, som for evig har indviet os til Arte-
mis? Kunne vi forlade vore troefaste Alma-
zoner? Nej, dem skyldes vi et stort og ædelt
Exempel — Snart, meget snart følte jeg
min Svaghed. Takket være Diana, jeg
har ikke ytret den. Jeg skulde mit An-
sigt for Cytheres idaliske Lys; og for min
Siel svævede den vrede, truende Dianas
Billede. Kun Blod; kun de Fremmedes
Fordrivelse kan forsone Artemis!

Antiope.

Nej, min Arm skal Ingen myrde!

Nej, jeg selv vil heller døe!

Orythia.

Flye da til din fielne Hyrde,

Du, Dianas svage Døe!

Antiope.

Søster, har et Hæstens Øje
Giennemtrængt dit skolte Bryst?

Orytha.

Aldrig skal min Sial sig bøje!
Nej! Jeg syner Cytheres Lyst!

Antiope.

Hvad formaae vi Dødelige
Mod Cytheres Overmagt?

Orytha.

Søster, heller døe end svige
Hellig Ed og Phøbes Pagt!

Bogge.

Af! mit heele hjerte væver!
Mellem Frygt og Haab jeg væver.

Antiope.	Drythia.
Euart os venne! Væben gave.	Os indbræder Væben, gave.
Dugen læmpe! Lad os Helleb vil jeg dø end syre. syre!	

Tredie Scene.

De Forrige. Eucharis.

Drythia.

Kære Søster! følg med mig til den
forsamlede Hær!

Eucharis.

Hørter næsten. Maadries (no).

Standser, Fyrstinder! — Et græsse-
ligt Budstab,...

Drythia.

Nu?

Eucharis.

Angesten quæler min Stemme! —
Denne Tanke vil dræbe mig.

Orythia.

Fat Dig! Fortal!

Eucharis.

(S্যর্তে নেড পাঁচ ক্ষেত্রে)।

Allmen Ulykke s্যর্তে mig ned i Støvet! — O! Fyrstinde, paa dit urokkelige Mod stole vi alle,

Orythia.

Lad mig dog endeligen høre vor Ulykke!

Eucharis.

I veed at Partheniernes Hær straf
efter Udejningen lejrede sig paa hline Bier-
ge, der skille Dens nordre Deel fra vor
Egn. — Heele Lejren var larmende glad.
De havde sendt enkelte Spejdere ud. En
af disse Spejdere har vojet sig ind i Dia-
nas hellige Lund. Drukken af Glæde, og
Viin og Raadhed har han angrebet og
forsfulgt —

Orythia.

Een af vore Gøstre?

Eucharis.

Een af Dianas Nymphes selv!

Orythia.

O! hellige Latonas Datter, forbarme
Dig over os!

Eucharis.

Nymphen flygtede ind i Dianas Tem-
pel og forsvandt. — Al! Fyrstinder, den
hele hellige Lund er i Oprør. Præstinden
forkynder os Dianas Vrede. Naturen
selv synes at stadhæste hendes Udsagn. Ge-
faler, raader, troster os!. Skal et Forso-
nings Offer. —

Orythia.

Nu Antiope, taler Du endnu for de
Vanhellige? — Ja, et Forsonings Offer,
et stort Offer! — forlanger jeg, byder
Diana! — de Fremmedes Død!

Antiope.

O! ved alle Guder besværger jeg Dig,
Øster! Lad os dog først spørge Gudin-
dens Orakel selv! (Langt fra 'heres Torden-
skald).

Alle høje Guder, iler
Til Hjælp i Nød!

Drythia.

Zevs Kronions Tordenkiler
Bebude Død!

Antiope.

Alt! Iler I Guder,
Til Hjælp i Nød!

Eucharis.

Hør! Nord vinden tider
I Lundens Skov!

Drythia.

Hør! Lordnen bebuder
En blodig Død!

Alle tre.

Herfra! herfra! Til den hellige Lund!
Herfra! herfra! Til den blodige
Stund!

Antiope.

Forsøer Diana!
Kun ej med Blod!
Op! hævner Diana
Med kraftigt Med!

Drythia og Gudha-
ris.

Op! hævner Diana
Med kraftigt Med!
Forsøer Diana
Med Heltes Blod!
(Alle tre ile bort).

Fjerde Scene.

Den hellige Lund, Torden og Lynild. Gloem
og Uvejr. Huggtunden sees Diana's Tem-
pel med Gudindens Billeder. Aglauris, op-
verste Præstinde, andre Præstinder og Amaz-
oner omringe Alteret. Dandse, som hen-
høre til Artemis Mysterier, udtrykke den al-
mindelige Angest.

Amazoner.

Høvs, almægtige Gud,
Dit højtordnende Bud

Er Dod!

Præstinder.

Kronions Datter! Diana's Fader!
I tordnende Guders forlader
Os ej i Nsd!

Alle.

Havet skjæver! Kloden bæver!
Ratten over himlen svæver!

Tordner slæe!
 Guds, i Støvet vi tilbede!
 Straf os ikke i din Vrede!

Vi forgaae!

Mystiske, hellige Dandse, som pludseligen af-
 brydes ved Orythias, Antiopes og de øvrige
 Amazoners hastige Ankomst. En stor Panse
 af hejtidelig Farshed. Alle Præstinder og
 Amazoner vige tilhede. Kun Aglauris bli-
 ver staende ved Alteret for Templets Daaf-
 petru.

Femte Scene.

Orythia. Antiope. Amazoner.
 Aglauris. Præstinder.

Orythia.

Gorsummer Artemis,
 Og hendes troe Præstinde?

Aglauris.

End er Dianas Vrede stum?
 Men højt Kronion tordner!

Antiope.

O! Spørg Diana selv!
Og et Drakelsprog
Vil troste Folket!

Orythia.

Ja! Spørg Diana selv!
Og et Drakelsprog
Snart vise vil det Øffer,
Som Jovis Datter kræver!

Aglautis vinket ad nogle Præstinder. Med sæd.
vanlige Højtideligheder forbereder Hun et
Øffer, medens alle Præstinder synge:

Mattens Dronning! Himmelens Hje!
Du, som straaler fra det Høje,
Smil til Mørket ned!
Du, som ene vi tilbede,
Lad dit milde Raad os lede!
Skient os atter Fred!

A glækt i s.

(med Angestens Begeistring).

Al! I dræber, i flammende Gyner!

Ve øs! ve!

Gjennem blodige Gyter fremlyhet

Hekate!

Solen i Gyter!

Maanen i Blod! —

Artemis flyer! —

Kædsel ved Lod! —

Alle stane forbøste. En jægerlig Marsch som
lynder Partheniernes Ankomst.

.....

Sielle Scene.

De Forrige! Diofles. Sim-
mias; Parthenier.

— Oxytha: —

Til Vandet alle Amazoner!

Amazonerne slukte en Nreds om Alteret. Under
Ceres-Mæstren kommer Diokles ind, ordner
sne Stridsmænd, og træder tilligemed den
bundne Gimning hen til Orthia.

Diokles.

Hør Folkets Sendebud, Fyrstinde!
Hør!

Som Folkets Sendebud jeg fræver
Fred

Og Siferhed! —

Orthia.

Saa tal! og tilbage!

Diokles.

Paa Dydens trygge Høne ville vi,
Saa gierne mede Dydens hulde Dat-
tre!

Men af! med Goje vredes I! —
Du selv, Fyrstinde, Du har hørt

Engheres naadegige Lavet
I Jesu Huse, som Himlens høje Guder
Hvortil alle Mand og Kvind Undskyldes —
Som alle Jordens Barn tilbede
Hon, hun beskytter os, saelenge vi
Uskyldighedens Datter og beskytterme.
Naturen selv har præget dette Bud.
Dybt ind i Mandens stærke, kæfke
Venner ved et udsigt — i en Brudsstue —
Og vittig ører hører hver Helligdom —
Gudindens Lov og Moses Uskyde! —
Kunstens øk os, den dærve Simmias,
Har glemt Engheres højt Værsel — If!
Undskyldes kan han ej! — Hvis selv
Denne er ikke ej dober —
At nægte denne Brudens fæste Eng
Kunstens øk os heb. —

Gudindehs Ord og Haab om Eders
 Mandighed — Ja hende med Venstaben
 Har forsøgt med Fryd beruset Mandens
 Hjerte — Og i Hjerte hierde 3112
 Og denne Fryd med Druens Kraft
 Komme til at gøre os forenet i Hjerte
 Har overvældet Mandens Hjerte
 Og gjort ham til Gåndser! —
 Her staaer han! — Uopfordret sender
 Mit Gott Gorbundeden! — Han høde,
 Som Eders Lovre høde 3113
 Hjerte 3114 — Og i Hjerte hierde 3115
 Hør hele Follets Bonde! — Hør
 Dit Øje sommer, og hør dit Hjerte
 Som dit røde Kind!
 Aldrig aldrig ramme! —
 Os dit vrede Sind!

Lad et edelst Folk rej bade
 For den Gedes Brudeh
 En Eder i huldefinger i Eder
 Hverken tapper Mand tilbeder!
 Søm din røde Kind!
 Aldrig aldrig ramme
 Os dli vrede Sind! —
 (Dil høje, Spidsgnend).
 Besrier Han! — til Gimnings. Viis nu,
 som Spartas Mand,
 Frievillig agter at forsone
 Cytheres og Diana's fælleds Væde!

Gimnings.

Jeg har ej kert at tale, kun at handle. —
 Frievillig har jeg selv fortalt min
 — 153 —
 Brude.

Grevvilling tog leggdiß Prekets;
 Grevvilling stærte jeg hørte, og hørde
 Præstindens Staphedt! Lin; — Gyrls:
 Hæder, — om hvilke værter vi ender.
 Besat! — Gyrls Differente ærrever
 Kan ikke godt nære sin Dad!

Oryktia (med højde)

Retsfærdighed! Det Høle! —

— (med højde) Poppe! —

— Og dedet Evert's Modstand! —

(med højde) Gyrls (med højde)

Det er en voldsom vildhed! Med Gyrlere,
 Det er en voldsom vildhed! —

— (med højde)

— (med højde) Det er en voldsom vildhed! Gyrlig
 Det er en voldsom vildhed! Gyrlig

Det er en voldsom vildhed! Gyrlig

Det er ej Artemis, som her skal spørges!

Spørg Artemis i Templets Helligdom!

Umwinkeligt Taphed. Aglaurs gnaer op, af Tri-
nene, nähner Templets Gjødsæ, knæler
ned for Diana's Grotte, i summe Bonner,
som geleides af en højtidelig Mælk, og den
forsgaaende Choral:

Mattens Dronning!

Aglaurs. (Cresc. sig.)

Endnu forstunner Artemis,

Og nægter os sic disse Råder.

Symilia.

Det er ej Artemis, som her skal spørges!

Nej, Brødre, hører mig! for sidste

Gang! —

Før Eders Hæld jeg freidigt offret Li-

vet. —

Cythere lover Eder et saligt Hjem,

Saalænge Uftholdstaven helligholdes!

Ethyres' Brede Stol i rauine Eder!

Kun jeg har syndet! Jeg skal dse! —

..... han gører til Dinnas Alte, frødler en Døl,
og dræber sig med sin egen sværd.

Modtag din Ven, Urania!

Antiope.

O Gud! Hårdøbet!

Hans Død er Hæder!

Hans Død er Hæder!

Værtshenig.

Hæld Simumias! Hans Død er Hæder!

Et forsærligt Tordenbej begynder igien. Dyn-
ghøjens templerne spændes templerne, fra Glypten
kører en Stemme:

— Glæd! sye!

Templerne står i et glimrende med flugende
væller. Det brendende Tempel falder.
Mørke øyer fordunkle den hellige Lund.
Pludseligen træder Diana frem. Alle Alma-
ngøner står ved hennes fødder.

Syndens Scene.
De Horrige. Artemis.

Artemis. (sættes op)

Troelose! — — —

Blod, — — —

Vanhelligt Blod

Besudler mit Alter?

For mig en Rædsel,

Er Mandens Blod.

Troelose!

Gaaledes vogter,

Dest andetbede Star,

Min Øe, min Helligdom?

Jeg flyer him blandt

Min Brede ramme Eder!

Mu prøver paa

Om I med egen Kraft

Kan slae vækhellig Fiende,

Om Etees Græde

Affsones fant

Hvis ej — —

Jeg flyer for evig!

Under forstærkede Tordenhag forsvinder Uglauris
i en Økse. Alle Amazoner følge sig i hastig
Bewegelse. Samt røsende iser, Uglovaris paa
Øfferkniven i Hånden til Diofles.

A g l a u r i s. 10. VIII. 1908

Lil Vaaben hører Ørste

Førreder dse!

A n t i o p h e n d r e d

(Holder hen til Diofles, asperges. Gjedet med
si Skild, og holder Uglauris tilbage).

Diofles, "flyg!"

Jeg har betalt min Giæld!

D i o f l e s. 10. VIII. 1908

Føruden Dig er intet Hæld,

Kun Graven sitter Øye!

Drythfaulz.

(Vader Rigighed og Sikkerhed).

Stille! —
Jeg lovere Helten Fred!

(Torsdag-Natten).

Stille! —
Vi lovere Helten Fred:
Og hellig Sikkerhed!

Ag! Frukt af din Trost
Ha! Harmens Laarer trille
Paa blege Kinderhod!

Drythfaulz.

Iler tilbage!
Doden har talt Eders Dage!
Snart, snart munder min Hær!
Med Bue, Spyde og Sværd!

Alle Amazoner.

Bort! bort! Iler tilbage!
 Døden har talt Eders Dage!
 Snart, snart nisser vor Hæt
 Med Rue, Spyd og Sværd!

Diotles.

(viiser van Gimmigs Sleg)

Før os han døde kældere pulvæd
 Uffonet er hans Brode!
 Tilstæder ham en Grav!
 Ag laugris.

Det vilde Høg
 Være hans Grav!

Det vilde Høg
 Tyskinde, Digdum vist
 Kun Dig bededeg

Orythia.

Ickun hans Liig

Vi Dig tilstædelsens

Bort med hans Liig!

Diofles.

Sindet, og nogle Parthenier børte Gymnias borg,

Vi det med Zaarer væde!

Aglauris.

Jeg trænger ej min Vrede!

Orythia.

Saa flyer da for vor Vrede!

Diofles.

O! stielver for Dianas Vrede,

Og hos Cythere søger Lyse!

Orythia. Aglauris. Amazoner.

Nej, nej! Dianas stænge Vrede:

Forsone vi med Vaabengnye!

Alle Amazoner og Præstinder.

Iler herfra! ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

Snart skal i bløde! ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

Diotles.

Vi drage herfra, ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

Og fun til Forsvar vi mude! (ligentages
af alle Parthenier).

(Diotles og alle Parthenier frage højt under den
førige Gørgemarsch).

A glædig, og alle Præstinder,

Forbarme Dig, Gudinde!

O! lad os Raade høstetid; ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

Af! vi forsøge! ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

Af Anger vi dse! ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

O! kom tilbage ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

Til Dine Ør! ... ♪ ♫ ♪ ♫ ♫

Drychia og alle Amazoner.

Op! Dødens Hælebær!

Op! op! til blodig Sejer!

Til Havn, eller Død

I Dins Skib!

(De ille bæri).

Kongens Hær og hæder
Tredie af Aft.

Første Scene.

Paa den ene Side høje Fjelde; på den anden
Side Høvæ; ved Strandkanten sees de hitti-
tiske Gærveres Glaade. Krigerisk Musik.
Palantus, Diviles, en Hæt af Parthenice
draget over Cluepladsen.

Parthenier.

Hvor Faren vinker,
Hvor Sværdet blinker,
Hvor Døden stunner,
Og Sejren lønner,
Er helten Stadens Værn og Vold:
Mod Amazonernes Hær,
Mod Pigernes lynende Sværd
Vi løfte Kun Skjold.

Palantus og Diokles ordne deres Skærer.
Alle synge :

Urania!

Du Phøbus hulde Datter lære,
Naturen troe og blid at være;
Og endt er Kampen da!

Banhør os!

Banhør os!

Urania!

Echoet i Bergkløsterne svarer :
Urania!

Diokles.

Hører J., Vesdre? Naturen selv
igentager vor Bon og Prakalbelse!

Palantus.

Hele Naturen erkender Uranias Her-
redømme! — O! Hun vil sikkert tilvende
os vor e elskværdige Fienders Hierter! Hvils-
ken Lykke, at leve med dem, at dse for dem!
(han springer paa et Klippestykke, og taler til Høren)

Op, Parthenier! Vore andre Brodre ha-
ve allerede indtaget de øvrige Tilgange til
vore Sletter. Kun hine Høje skulde end-
nu besettes. Vore Spejdere have opda-
get, at Amazonernes Hær drager herhvid.
Paa hine Høje kunde vi tilsigé bevogte
Strandkanten. Skulde vore elskværdige
Fjender tænke paa Flugten til Søes, saa
hør vi stole paa Uranias Bistand og Øvre,
saa hør vi forhindre det. Men, Brodre,
intet voldsomt Angreb! Sværdet drage vi
ikke; vi bruge kun Arm og Ekiold! —
Paa hine Høje fordele vi os. Saasnart
Nogen af os skifter Bevægelse, saa bebu-
der Flammen det fra Field til Field, Her,
ved Stranden, forsamle os alle igien! —
(Han springer ned) Op da, Brodre! Op til
Hæder og Lykke! Drythia og Antiope være
vort Løsen!

Dioskles og alle Parthenenter.

Drythia og Antiope!

(De klare op ad under den fortige Krigeriske Marsch og Gang).

Hvor Faren binker,
 Hvor Sværdet blinker,
 Hvor Øden stønner,
 Og Sejren lønner,
 Er Manden. Stadens Værn og Bold;
 Mod Amazonernes Hær,
 Mod Pigernes lynende Sværd,
 Vi løste kun Skold!

(Marsken tager sig, og Musiken svingede en vildere Gang).

A n d e n   S c e n e.

Krates. Chiron. Kadmus
og andre Gætsvare.

(De lande, stige ud, og synge).

Som fuglene raste, som fuglene frie,
Omsvæve vi Kyster og Øer;
Som Konger og mandige Krigere vi
Selv vælge de blomstrende Mør;
Den duftende Nectar, det dampende
Bord,

Det smager os;

At synge med yndige Piger i Chor,
Behager os.

Satrapernes Trælle maae vindses
ihiel;

Vi sejle, vi kæmpe, vi nyde.

Kun Frethed og Manddom os leder til
Held;

Kun Druer og Piger os fryde.
At drikke sin Nectar ved Pigernes
Barm,

Det smager os;
At gynges paa Bølgen med Pigen i
Arm,
Behager os!

Krætes.

Alal! Kast, I Karle! Saa! Sætter
Galelen i Land! lægger Maisten ned! ta-
ger Marene ind! — Alal! Saa! — (Han
gaar omkring) Ja, rigtig! Her er Stebet.

Chirp. (sarkastisk)

Og hvad skal vi her? Her vox jo hver-
ken Druer eller Piger! — Du svarer ikke?

Vi ere frie Mænd, Høvding. Jeg tør
spørge. Hvad skal vi her?

Krates.

Nu! Nu! Vi skal besætte dette finalle
Stræde ved Stranden, at ingen af Amazoneerne kan undslippe.

Chiron.

Godt! Men er da vor Nauarch saa
vis paa Sejren?

Krates.

Alle Forvarser love Skylax, et heldigt
Tog. Den Love, vi havde sat i Land,
har udbredt Skræk blandt Amazonerne.
Deres Præstinder have erklæret den for et
overnaturligt, ulykkeligt Forvarsel.

Chiron.

En uværdig, en aldeles nedrig Krigs-
list! Have vi ikke Kræme og Køller?

K a d m u s.

Ha, ha, hal! Over denne herkuliske
Monus! Komme vi da, for at slæg. Vi-
ger ihel? Nej, min Ven, vi vil fange
dem levende; og siden veed jeg nok, — —

K r a t e s.

Rudynus har Net! Vi fange dem le-
vendes; og siden selge vi dem til de lydi-
ske og mediske Gynæcer.

K a d m u s.

De ere raste, de ere smukke! Den
hæsligste er i det mindste et Talent værd!
Hævdandser! Sol! Bach! Sol! Venus
Vandemonos!

C h i r o n.

Nu, nu, vi har dem jo ikke endnu!

K r a t e s.

Det vil vist lykkes, siger jeg Jer!
Vore Speidere have i Dag vores Ag ind i
den hellige Lund! Overalt hersker Angst

og Fortvivlelse. Amazonerne have paa-
draget sig Dianas Vede. Gudinden har
forladt dem under Torden og Lynd. Des-
res Forseelse kiende vi ikke. Men ligemæ-
get! Da vor store Nanarch Skylax hørte
dette glædelige Budslab; at Amazonerne
ere uden Beskjermelse, at de endog for-
følges af Dianas Vrede, satdrog han stær
med Hæren hen til Staden Dia! Begriber
Du det nu Chiron? — — —

Kadmus.

Begriber Du det nu, Momus? —
Eisa! Vi vil bekrandse alle vore Skibe!
Vi vil slagte Hekatonkes Venus til Ere!
Og for Alting, Brodre, — — —

(De andre Gætteses have imidlertid været fra-
selsatte med Galeien, og have sadt midt paa
Pladsen et stort Kø med Diin, og elandet
Kø med Solbøgege).

frent for Ale vil vi drifte! — — —

Krates.

Leirer Her i Kredsen, I Karle! Strids-
gren ved Siden, Pokalen i Haanden! Saa!
Nu synger og drinker efter Behag!

(De leire sig rundt om Karret: Enhver tager
sig et Begej, og ørter fra Blum.)

Kadmus.

Vor Timon laster bestandig vore Eko-
lier. Skal han til Straf ikke selv engang
synge? Jeg beder, jeg beder, Hærding!
Vær vor Patriarch; befal ham at synge!
Jeg har aldrig hørt en Mæomus synge Drik-
keviser!

Krates.

Tag Dig i Agt, Kadmus! blandt os
svinger Chiron den tungeste Stridssøre.

Kadmus.

Vah! Han er ogsaa stolt nok deraf.
Og jeg? Har jeg da brugt Fortieneste?
Hvor tæ ville vore trætte Akme synke ned,

hvis mine muntre Sange ej vedligeholdt
Taft og Kraft!

Chiron.

Verer kun roelige! Frievllig skal jeg
syuge, saa godt jeg kan. Jeg har hørt
de samme Læremestere; som Læren, Ma-
tur og Friebed!

(Paa Hjeldene ser man Glæmmer antændes fra
Høj til Høj).

En troefast Ven er Jordens Hæder,
Og Heltens Løn;
Kun Kierlighed og Vensteb glæder,
Neptuni Son!

Før troefast Ven, før fierlig Moe
Jeg faldt med Glæde dse!

Elskværdig er den hulde Pige,
Som elskte kan,
Og kender Sig just ej saa lige

Til hver en Mand!

Før trofast Ven, før fierlig Moe

Jeg kan med Glæde dse!

Selv Havets Anadyomene

Ej rører mig,

Når Hun ej elsker mig alene,

Føruden Sviig.

Før trofast Ven, før fierlig Moe

Jeg kan med Glæde dse!

Krates.

Tak, modige Chiron! Jeg for min
Deel vil ellers helst leve med de syde
Glatter.

Kadmus.

Og hvilken Daare, der spørger efter
deres Fierlighed! (Han sylder sit Dæk) Spør-
ger man Druen, om den vil presses? (Han
driller) Seer Du Blinen smager alligevel.

— Nej, Brødre, hører min Sang; og
Enhver, der er af samme Menighed, stemmer i!

Ej spørge vi Druen, om den sit Blod

Os offre vil:

Dog smiler os Vinen sin Kraft, sit Mod

En Velhylst til.

Ej bede vi længe om evig Troe

En Pigelild:

Hun skenker os villig et Kys eller to

Og tusinde til

C h o r.

(Synges af Alle, Chiron undtagen).

Ej bede vi Grentænd om evig Troe

En Pigelild:

Hun skenker os villig et Kys eller to,

Og tusinde til.

Paa Marken fremmyle de Blomster
finaae

En Føraarsdag:

Vi plukke dem eller vi lade dem staae,
Alt efter Behag.

Paa Jorden fremvoxe de Glutter smaae
Baade Nat og Dag!

Vi kysse dem alle, saa mange vi faae,
Baade Nat og Dag!

E h o r.

I Grækenland fødes de Glutter smaae,
Baade Nat og Dag;
Vi kysse dem alle, saa mange vi faae,
Baade Nat og Dag.

Langt fra heres en vdeist vildrigertifl Musel
værne sig. Alle Coerere springe op.

Krate d.

All! Op, i Karle! —

Kadmus.

Ejsa vores Brodres Musik!

Krates.

Hurtig! Sec til! — (Kadmus iles bort)
bort med Alt! — Møgle være de svende klar til
Galeien) I Orden alle Mand! — (Correverne
ordnes).

Kadmus.

Triumph! Amazonerne flygte!

Kampen nærmer sig her hid!

Krates.

Hver paa sin Post! Til Waaben alle

Mænd!

Tredie Scene.

Glyder og de øvrig Correvere forfulgt de sing-
tende Amazoner. Drotbia og Antiope ej-
væbnes. — Under denne Scene slukkes paa
Bjeldene den ene Øld efter den anden. —

Fjerde Scene.

Palamus, Diolles, alle Parthenier med grenaade om hovedet marschere ned under en spartansk Marsch. Palamus og Diolles raabe: Elelen! Elelen! For Drythia! For Antiope! Alle Parthenier: Drythia og Antiope! De begyndte Angrebet med hold Noelighed, Olympia krieger: Vee os! Det ere Parthenier! Cærverne vige. Drythia og Antiope bevæbnes de sangue Amazoner besties igien. Elaget bortfører sig nu ved Klipperne. Nogle urgtende Henvendte endte til Galien, og højst bort. Endstienet Hækket falder, da bliver Musiken dog ved at male det bortførnede Elag, indtil den omfoder faber sig i en Forberedelse til den følgende Hejtoslighed.

F i e r d e A k t.

Første Scene.

Den store Plads i Parthenierenes npe Stad. Et
Tog af Præster og Parthenier komme under
en blid og højtidelig Musik ind igennem
Porten. De trælle en lav Vogn, hvorpaa
Uranias Billedstøtte staaer. Præsterne sætte
den paa det samme Sted, hvor den forrige
Støtte stod, rejse van hvet Eide et Alter,
og begynde deres hellige Højtideligheder.

Præster og Parthenier.

Kun ved Uskylde kan vi vinde
Himlens store Herreinde!
Hellig er Urania!
Faunens Raadhed Cypris syver,
Og det folke Hierte syver!
Kierlig er Idalia!

Skyldfrie, som Gudindens Due;
 Reen, som Hendes Ulterluk;
 Flamme Mandens Kierlighed!
 Da vil Cypris til os smile,
 Da vil Eros til os ile,
 Eros, Dyd, og evig Fred!

Alle Prester.
 (Knele ved det ene Altarblad)
 Hellig er Urania! (Knele ved det andet Altarblad)

Alle Parthenier.
 (Knele ved det andet Altarblad)
 Kierlig er Isdial! (Knele ved det ene Altarblad)
 Archytas vinter. Alle rejse sig. En Prest staa
 der; pregt. (Knele ved det andet Altarblad)
 Jeg træder frem, og klager:
 Det hele Folk anklager jeg
 Her for Gudindens Misyn.

Øi! hører Alle; hører Det, og gyser!
 En Mand, hvis Mavn ej nævnes her,
 Hvis Minde sklettes ud blandt os,
 Har voldsomt fræt for fulgt!
 En værgeløs uskyldig Mse,
 Grindrer G., hvad her Utonia,
 Hun selv, forkyndte?
 Gudindens Vrede, Himlens Straffe
 Vil ramme hele Folket!
 Thi paa os alle hviler
 Den Enes Bræde!

Archias vinter. En qnden Præst træder frem.
 Retsfærdig er din Klage,
 O Du, Gudindens Tolk og Tiener!
 Men här! i retsfærdige er
 Ej mindre Folsets Spar,
 Den Faldne var vor Broder;

Thi var hans Anger stor, stor som hans
Bræde,

Hans Offer stort, hans Død frievillig;
Hans sidste Bon Urtania!

Ved egen Død har han affonet

Sin Bræde, har retfærdiggjordt os

Alle!

Saa tie da, Da, Gudindens Tolk og

En Partbæter medet frem:

Uvished, og dens Datter,

Den bange Grøgt modbæter os endnu!

Archytas, i Dir Gudindens første Tolk

O! spørg Uramia!

Dg lad os nænde frit' igien!

Archytas.

Paa dette Sted, som vor Gudinde
 For evig selv indviet har,
 Paa dette Sted jeg spørger Aphrodite!
 (Til nogle Præster).

Velan! Gaa henter hid den Galbnes.
 Urne!

(Præsterne gaae ind i et Huus).

Præster og Parthenier
 Stille, bange Klager, stille!
 Vore tause Tærer triske
 Ned paa Heltens Grav.
 Over blegten Frygt ophøjet,
 Han med os har længe pløjet
 Klodens vide Hav.
 Stor og ødel var hans Død!
 Fred med ham i Jordens Skjød!

De assendte Præster komme under den sorrig
Gørgesung tilbage med en Urne, hvorpaa
man læser Navnet Gimmias. Archytas sæt-
ter Urnen paa et Slags luf Alster lige for
Enetheres Billedsøjte, springer Regelseskaret,
og hyder Tabahed ved et Vink. Alle Par-
thenier og Præster knæle ned, kun Archytas
stancer.

Urania !

I Støvet kvæler
Det bange Folk;
Og Frygten kvæler,
Og Haabet atter besæler
Din Guddoms Folk!
O! lad os skue
Et Maadsens Tegn! —

Han springer Regelseskaret tre Gangen om Urnen.
sætter det ned, og tager Virak fra Alsteret.
Den Virak, der tønder den hellige Rue,
Jeg blander med den Faldnes Stov! —

Han nabede Urnen; for at stree nogle Horn
rat deri. En hemmelig Ild bryder ud, og
... under Offeret. Archytas syrter ned paa
Kneerne, og røber hertugt:

En Ild fra Himlen! —

Tilgivelse! —

Henrykkesse! —

All e.

Vor Bon er krouet,

Urania forsonet!

Vor Tak, vor Jubel have sig

Til Himlen, til Dig!

Urania!

Archytas.

(Friser sig, og delamerer i højeste Begejstring).

Hans Blod, den Edles Blod.

Stundt ved Aftersets God!

Aretensis Kialb ved det store Gyn,

Artemis veeg under Torden og Lyn!

Oplydt er Dodonas Orakelsprog!

Thi hørte Diana drog! —

En mørk Glys drager langsomt hen over Glue-
pladsen. Det verdner og lyner. En quin-
delig Stemme raaber:

Hør evig høer Diana!

Alle Parthenier og Præster.

Hører I?

Held os for evig høer Diana!

Held os for evig høer Diana!

Unden Scen e.

En glad Triumph-Marsch høres. Palantus,
Diderich, Drægerth, Antiope, Par-
thenier, Magister, Loune, ind
igienem Porten.

De kommandende Parthenier.

Held os og Eder!

Innelem dem og os'er Fred!

De andre Parthenier og Præster simle dom imelde med glad Mysgierighed. Palantus trods det seem, og vinket. De slækk en Kreds om ham; alle Parthenier pag den ene, alle Amazoker paa den anden Sids.

Palantus.

Ethtere har han hørt os, Brødre!
Thi ej til Strid,
Til Fred og Hæld vi drog! —
En Skræf, som Eumeniders Skræf,
Dianas Vrede havde
Afvebnet vore hulde Glender.
Med lumiß, forvoven Ondstab,
Med høje Skraal om Phobes Brede,
Som Havets Rovere,
Og overvandt de Værgeløse,
Og førte dem, som et foragtet Bytte,
Til Skændsel og til Trældom.

Som Skyens Ørne sloj vi ned,
 Og slog de Frække!
 Hæld os, til Frihed og til Glæde
 Vi føre Phabes hulde Døtre!

Orytha og Antiope.

Hæld Eder, Hæld og evig Tak!
 I frelste Metemis forladte Døtre!
 Imellem os og Eder være
 En evig Fred!

O! Fred, livsaligste Lyd!
 Elysiens evige Fryd!
 Hist synger Philomèle
 Evig de Saliges Fred!
 Hist glemmemfremmer alle Sagle
 En uforstyrret Roelighed!

O! Fred, min fræmling i den
Som Cypris sig hæded' mod havets
Vand, og du ved, at jeg **Skantzen**,

O! hvor Dig vil vs. Allefrem, og
Fra dit salige Hjem
Elysium!

Colen formefles, og det bliver pludselig guld,
Kommen Mat, alle stæde forbæstie,

Palanthus.

Palanthus.

O! hvilket Unde! — Om Dagen
Ved døren til **Matté** —

Læren, og engheds
Riofled.

Vil Fredens Gud vs. alt ved
I Eliseis Blund indomme nu

Eliseis Blund.

Tredie. Scene.

En himmelst Müst næmmer sig. — Alte staae, som
førstenede. Eros pag'en. Døgn, der trælles
af Lever, kommer ind. — Caaluart han er
under Porten, bliver det høb Dag igjen,
Mildt paa Gluepladsen holder han stiller. Paa
begge Sider knale alle Parthenier og Ama-
zonier.

Eros.

Som Mættens folde Marke
For Dagens glade Gaffel viger,
Saa veeg Dianas Lov
For Cypris Overmagt!
Hvor Elskov (veget van Parish) og Ufhyld
(van Amaz.) forenes,
Der throner jeg;
Til mig Urania
Har overgivet dette Tempe;
Og evig skal min Magt

Omhedne Dias Kyster!
 Her, under Borgerdydens Egg,
 Her planter Elskov Glædens Rose;
 Og evig skal min Magt
 Omhedne Dias Kyster!
 Til mig indvier denne Stad,

(Han vinket; og gav Portens Indgang læses
 med Flammekristi: Eropolis!)

Og falder den Eropolis!
 (Han vinket; en Skaré Amoretter omgiver hans
 Bogen).
 (Til Amoretterne),
 Forener dem, hvis Hierfer for hin-
 anden slæg!

(Til P. og Anna)
 Op, rejser Eder, Dadelige,
 Unnammer Eros Gave,
 Af Gudernes bredløse Havn.
 En Draabe;

Af Gudernes evige Fryd

Et Øjeblik! —

Amoretterne føre en Amazon til røbber af Parthenierne, Drythia til Palantus, Antiope til Diokles, &c. s. v. Alle omfarne hinanden med Hentydelse.

Af Eros Takkels flammer

Et Lyn i Eders Øje!

I Eders Hierte flamme

Den usforgiængelig!

Da, da vil Elfovs hulde Vadr,

Og Uskylds rige Høst

Omkrandse Eders Dage! —

Eros vinler : hans Bøgh forsønder, og en høj Throne stiger frem af Jorden, hvorpaa han sidder hele Elskket igennem, og med Velbehag biværner Stadens Indvielse.

Almindelig Jubelsang, hvorfed Archylas og de øvrige Præster lyse Belsignelse over de unge Par, der i mangfoldige Grupper tilbede Guds.

Toner, Jubelsange, toner!
 Giennem alle Verdens Zoner!
 Echo ryste Himmel, Hav og Jord!
 Glæde quæler det trænge Bryst!
 Øjet bedruges af saligste Lyst!
 Henrykelse røffer i hulende Chor!
 Cypris, vi prise Dig!
 Eros, vi prise Dig!
 Hun som styrer alle Himmelens Kloder,
 Er den Alvældiges Moder,
 Er usorgængelig!

Palantus. Drythia. Diokles.
 Antiope.

Palantus.

Amors hellig store Gave,
 Mine Dages Lyst,

Hørst i Dias Blomsterhave,

Som i dette Bryg!

Orythia.

Ta, jeg bærer Blomsterlænker!

Mand, min Fryd er dum!

Af! ved Dig en Gud mig stænker,

Et Elysum!

Diotis.

Føel, hvor dette Hierte banker,

Hvor jeg elsker Dig!

Over alle Jordens Tanker

Er jeg lykkelig!

Antiope.

Du, som frøste mine Dage,

Er Du, er Du min?

Ta, min ødle, folte Mage;

Ewig er jeg Din!

Alle fire.

Gros, Gros vil vi prise
 Ved uskyldig Fryd!
 Elfov gisr os først til Vise!
 Elfov er vor Dyd!

Orytha. Antiope. Amazoner.

Elfov gisr os først til Vise!
 Elfov er vor Dyd!

Alle.

Under Amors blide Gane
 Froe ved fælleds Dyd,
 Gaae vi paa Naturens Gane
 Mellem Daab og Fryd!

Archytas.

som imidlertid har ladet bortkasse begge Mætere
med Tilbehør, fræder hen til de to syrste-
lige Pår.

End funkler Gudens Flammestribe!

Han selv indviet har

Den gladeste blandt alle Dage,

Den helligste blandt alle Stæder,

Eropolis.

Befaler;

Skal det glade Folk

Begynde de hellige Dandse?

Palantus.

Gorædlet til Eropolis

Er denne stolte Stad!

O! lad den give Gienlyd høit til himlen

Af munter Sang og Dands!

Under den forrige almindelige Jubelsang: Soner, Jubelsange, toner etc. sætte Præsterne på hver Side trænde Throner; hvem Palantus, Orphelia, Violles og Anhiope sidde. Stykket sluttes med Dandse og følgende Chor.

Lovsynger og danser

I jublende Rad

Lovsynger og krandsær

Den hellige Stad!

Blandt Jordens utallige Riger

Er Dia de Saliges He!

Lykselig hver elskende Kriger,

Lykselig hver elskende Mæ!

Lovsynger og danser

I jublende Rad!

Lovsynger og krandsær

Den hellige Stad!

